

ת"פ 61734/06/18 - מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י נגד תאמר בן סלימאן אלצאנע ע"י

בית משפט השלום בבאר שבע

כ"ג טבת תשפ"ד
04 ינואר 2024

ת"פ 61734-06-18 מדינת ישראל נ' אלצאנע

לפני המאשימה	כב' השופט רון סולקין
נגד הנאשם	מדינת ישראל - תביעות נגב ע"י ב"כ עו"ד עדי יזרעאלי ועו"ד ליטל פרץ
	תאמר בן סלימאן אלצאנע ע"י ב"כ עו"ד האיל אבו גרה

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשם שלפני נותן את הדין בגין העבירות כדלקמן:

- סיוע להתפרצות למגורים/ תפילה לבצע עבירה, בניגוד לסעיף 406(ב) וסעיף 31 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (שתי עבירות);
- סיוע לגניבה, בניגוד לסעיף 384 וסעיף 31 לאותו החוק (שלוש עבירות);
- סיוע להסגת גבול, בניגוד לסעיף 447(א) וסעיף 31 לאותו החוק (עבירה אחת);
- הסתייעות ברכב לעבור עברה, בניגוד לסעיף 43 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961 (עבירה אחת).

עובדות כתב האישום המתוקן כא/1, כשבמסגרת התיקונים בכתב האישום נמחקו מספר אישומים,

הן כדלקמן:

אישום ראשון

בתאריך 12.06.18 או סמוך למועד זה, שוחח הנאשם עם הקטין מ.ס יליד 2000 ועם אחמד אלסאנע ועם עדאל אל סאנע (להלן: "האחרים") וקבע לנסוע איתם לקיבוץ שובל (להלן: "הקיבוץ").

ביום 12.06.18 שעת חצות לבין 13.06.18 שעה 04:00 הגיעו הנאשם והאחרים לקיבוץ, כשהם מסתייעים ברכב מסוג קיה מ.ר- 45-728-27 (להלן: "הרכב") הרשום על שמו של הנאשם והעמידו את הרכב בשטח עפר סמוך לקיבוץ.

סמוך לאחר מכן, בקיבוץ, התפרצו האחרים לביתה של גליה בר לוי בשכונה 14 עילית, בכך שפתחו את חלון הסלון, אשר היה סגור אך לא נעול, ונכנסו לבית בכוונה לבצע גניבה.

באותו מעמד, גנבו האחרים, מכשיר טלפון נייד מסוג סמסונג גלקסי, אייפד תוצרת "אפל" ומפתח (להלן: "הרכוש"), בכך שנטלו ונשאו את הרכוש שלא בהסכמת המתלוננת, בכוונה לשלול אותו שלילת קבע.

הנאשם סייע להם בכך שנשאר ברכבו לשמור ולהתריע אם מגיע אדם כלשהו.

אישום שלישי

בהמשך ובסמוך למתואר באישומים דלעיל, בקיבוץ שובל, הסיגו האחרים גבול לביתו של זוהר מימון (להלן: "המתלונן") ברחוב הרחבה 156 (להלן: "הבית") בכך שפתחו את שער חצר הבית ונכנסו בכוונה לבצע גניבה.

באותו מעמד, גנבו האחרים תיק לאישה אשר הכיל מזומן בסך של 4,000 ₪, כרטיסי אשראי, תעודת זהות, רישיון נהיגה ושני מפתחות של רכב מסוג הונדה סיויק (להלן: "הרכוש"), בכך שנטלו ונשאו את הרכוש שלא בהסכמת המתלונן, בכוונה לשלול אותו שלילת קבע.

הנאשם סייע להם בכך שנותר ברכבו להשגיח ולהתריע.

אישום חמישי

בהמשך ובסמוך למתואר באישומים דלעיל, בקיבוץ שובל, התפרצו האחרים לביתו של נוע עין גדי במגרש 22 (להלן: "הבית"), בכך שפתחו את דלת ההזזה של סלון הבית, אשר הייתה סגורה אך לא נעולה ונכנסו לבית בכוונה לבצע גניבה.

באותו מעמד, גנבו האחרים שני מכשירי טלפון ניידים, תיק גב, ארנק, תעודת זהות, רישיון נהיגה וכרטיסי קופ"ח ע"ש המתלונן, כרטיסי קופ"ח ע"ש בני משפחת המתלונן, תיק לאישה אשר הכיל שלושה כרטיסי אשראי, תעודת זהות, רישיון נהיגה ע"ש דפנה עין גדי (להלן: "דפנה") ומסמכים, מכנס ג'ינס וחולצה (להלן: "הרכוש"), בכך שנטלו ונשאו את הרכוש

שלא בהסכמת המתלונן, בכוונה לשלול אותו שלילת קבע.

הנאשם סייע בכך שנותר ברכבו להשגיח ולהתריע.

בין הצדדים נערך הסדר טיעון, במסגרתו הודה הנאשם בעובדות ובעבירות שבכתב האישום המתוקן והורשע על פי הודאתו.

הסדר הטיעון לא כלל הסכמה לענין העונש, אך סוכם, כי הנאשם יופנה להערכת שירות המבחן למבוגרים, תוך שהובהר, כי המאשימה אינה מתחייבת לאמץ את המלצות התסקיר.

לאחר מינוי המותב הקודם שדן בתיק לבית המשפט המחוזי, נותב התיק לפני מותב זה.

לאחר קבלת התסקיר הסופי, טענו הצדדים לעונש, ומכאן - גזר דין זה.

ראיות לעונש

מי מהצדדים לא הגיש ראיות לענין העונש, אולם, לאחר שנשמעו טענות ההגנה לענין העונש, הגישה התביעה את גזרי הדין בענינם של המעורבים הנוספים (ת/2 ו-ת/3), אשר ניתנו במסגרת הסדר אשר כלל הסכמה לענין העונש.

הערכת שירות המבחן למבוגרים

בענינו של הנאשם הוגשו תסקירים המפרטים את נסיבותיו האישיות.

בתסקיר מיום 31.08.21 נמסר, כי הנאשם בן 22, רווק, מתגורר עם משפחתו ברהט ומעולם לא עבד.

הנאשם סיים 10 שנות לימוד, ללא תעודת בגרות. הנאשם תיאר בעיות לימודיות אך שלל בעיות משמעת.

הנאשם ומשפחתו מוכרים לרווחה על רקע מצב כלכלי קשה והנאשם היה במעקב פסיכיאטרי בבית החולים סורוקה, שם אובחן כלוקה בסכיזופרניה.

בשנת 2015, עבר הנאשם ועדת אבחון, אשר קבעה, כי הוא מתפקד ברמה של מוגבלות שכלית התפתחותית קלה ועיכוב התפתחותי.

הנאשם לא הסכים לשתף פעולה עם המחלקה לשירותים חברתיים וסירב ליישם את המלצות הועדה.

בשנת 2016, בסיכום ועדת האבחון, תואר הנאשם כעקשן; אלים; מתקשה ליצור קשרים חברתיים; אינו מביע רגשות באופן מותאם; תלתי; במצבי סיכון, מפעיל שיקול דעת ברמה נמוכה; זקוק להכוונה והשגחה.

הנאשם נעדר הרשעות קודמות.

ביחס לעבירה הנוכחית, הודה בה הנאשם באופן חלקי. לדבריו, הוא מכיר את המעורבים הנוספים על רקע יחסי שכנות, והם יודעים שיש לו רכב. הם ביקשו ממנו להסיע אותם לקיבוץ שובל.

עוד מסר, כי רכש רכב, למרות שאין ברשותו רישיון נהיגה.

הנאשם מסר, כי המתין למעורבים הנוספים ברכב, אך לא ידע שהם פורצים לבתים.

הנאשם מסר, כי אינו זוכר את פרטי המקרה, ובהמשך הוסיף, כי הם שילמו לו 500 ₪ עבור כך שימתין להם ברכב. הוא לא ראה את החפצים שנגנבו, משום שהם הוסתרו בתיקים שלקחו איתם.

הנאשם מסר, שמשטרה הגיעה לביתו והוא היה מחוץ לבית, לכן ניגש לתחנת המשטרה, שם אמרו לו שהוא חשוד בעבירות של התפרצות, והוא נלקח למעצר למשך כחודש ימים, לאחריו, שוחרר למעצר בית בפיקוח הוריו.

הנאשם שלל שימוש בסמים ואלכוהול.

שירות המבחן התרשם, כי מדובר באדם המתמודד עם מורכבות נפשית, יכולת קוגניטיבית נמוכה, והתקשורת עמו דלה, אשר זקוק לליווי פסיכיאטרי ומיצוי זכויות.

שירות המבחן ציין, כי התייחסותו של הנאשם לעבירות מלווה בסתירות מצדו והוא אינו קושר את עצמו לעבירות אלא רק מצוין שהמתין לאחרים ברכב.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו מפנים את חומרת העבירות ומנסה לצמצם את חלקו בהן.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם מאופיין בחוסר יציבות תעסוקתית, ללא דמות סמכותית, נגרר, מנהל קשרים שוליים, וכי קיים סיכון להישנות התנהגות עוברת חוק.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם זקוק לטיפול פסיכיאטרי ושילובו במסגרת, אך הנאשם התנגד לכל סוג של טיפול.

שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה שיקומית בענינו של הנאשם.

בתסקיר מיום 04.05.22 נמסר, כי הנאשם הופנה פעם נוספת, לאחר שהביע את רצונו בבית המשפט לעבור טיפול.

בשיחה עם שירות המבחן, התקשה הנאשם להבין את הפנייתו לשירות וביקש שיסייעו לו לסיים את ההליך המשפטי נגדו בהקדם.

הנאשם מסר, כי אינו מעוניין בטיפול במסגרת חוץ ביתית; אינו מעוניין להיבדק על ידי פסיכיאטר; ואינו מעוניין בטיפול תרופתי כלשהו.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו מתאים לריצוי עונש במסגרת צו של"צ.

שירות המבחן מסר, כי הנאשם ינסה להשתלב בטיפול אצל גורמי הרווחה.

בתסקיר מיום 19.02.23 נמסר, כי לאחר מספר דחיות לצורך השתלבות הנאשם במסגרת טיפולית של הרווחה, מסרו גורמי הרווחה, כי לנאשם נערכה וועדה נוספת בשנת 2019, אשר קבעה, כי אין לו מוגבלות שכלית כלל. עוד נמסר, כי המשפחה כלל לא פנתה בבקשה לטיפול ולכן לא השתלב הנאשם בטיפול כלשהו.

ביום 15.02.23, שוחחה אמו של הנאשם עם שירות המבחן למבוגרים וציינה, כי מאז פטירת אביו, הוא מסייע לה בגידול אחיו ואף הוציא רישיון נהיגה כדי להסיע אותם למסגרות חינוכיות. עוד מסרה, כי שנה קודם ערכת שיחה זו, הגיעו גורמי הרווחה לביתם והתרשמו, כי מצבו של הנאשם הינו טוב.

הנאשם מסר, כי אינו מעוניין בטיפול ואינו זקוק לטיפול או עזרה בכל תחום.

נגד הנאשם, לא נפתחו תיקים פליליים נוספים. לחובתו, תיק מב"ד בגין עבירת תעבורה שענינה נהיגה ללא מלווה בשעות הלילה, בגינו הוגש כתב אישום.

שירות המבחן התרשם, כי הנאשם אינו פנוי להליך טיפולי כלשהו; אינו פנוי לריצוי צו לשירות הציבור; ויפגע מעבודות שירות.

שירות המבחן לא בא בהמלצה עונשית כלשהי.

סיכום ועדת אבחון

ביום 20.02.19, הוגשה חוות דעת ועדת אבחון בענינו של הנאשם.

מחוות הדעת עולה, כי ביום 03.09.18, התכנסה הוועדה הראשונה בענינו של הנאשם, אשר קבעה, כי לנאשם מוגבלות שכלית קלה, לכן הוא אינו אחראי למעשיו ואינו כשיר לדין.

לאחר שטענה המדינה, כי ועדת האבחון לא צפתה בכל חומרי החקירה, נדרשה הוועדה, על ידי בית המשפט, לחוות דעת משלימה בענינו של הנאשם.

לאחר צפיה בכל המסמכים וחומרי החקירה, לרבות חומר מצולם, מצאה וועדת האבחון, כי הנאשם מדבר בצורה שוטפת; קולחת; וברורה, הן בעברית והן בערבית, ומשיב לשאלות בצורה ברורה ללא שיבושי היגוי ובאופן מותאם.

הנאשם מתמצא בזמן ובמקום באופן מלא; השיב באופן מלא על כל שאלה שנשאל; ענה במשפטים מלאים; וניכר, כי הבין את השאלות.

במהלך הוועדה שנערכה בענינו, הפגין הנאשם חוסר ידע קיצוני ומוגזם במטרה להציג את עצמו כחסר ידע. כך, טען כי אינו יודע את שמו; גילו; מקום מגוריו; כמה אחים יש לו; איזה יום בשבוע.

הנאשם ענה על דברים בסיסיים ביותר באופן שגוי ובסתירה מוחלטת לתכנים בהם צפו חברי הוועדה במהלך ועדת האבחון.

לאחר צפיה בכלל החומרים, קבעה וועדת האבחון, כי הנאשם אינו לוקה במוגבלות שכלית התפתחותית; כי הוא מבחין בין מותר לאסור; מבין את ההליך המשפטי המתנהל נגדו ואת האישומים המיוחסים לו.

טענות הצדדים

התביעה הגישה טיעוניה בכתב (1/ת) והשלימה אותן על פה.

התביעה טענה, כי מעשי הנאשם פגעו בערכים החברתיים של זכות האדם להגנה על קניינו ושמירה על בטחונו של אדם; פרטיותו; רכושו; ושלוות נפשו.

התביעה טענה, כי מלבד עוגמת הנפש והפגיעה ברכוש, הרי שבעבירות של התפרצות לבית, קיים סיכון להידרדרות לאלימות.

התביעה טענה, כי מדובר בעבירות קלות לביצוע, וקשות ללכידת העבריינים, אשר רב הפיתוי לעברן, ומכאן שיש להחמיר בענישה.

התביעה טענה, כי פגיעת הנאשם בערכים המוגנים הינה משמעותית ביותר, כיוון שסייע לאחרים להתפרץ לבתים ולהסיג גבול על מנת שיוכלו לגנוב רכוש, בכך שנותר ברכב להשיג ולהתריע על המתרחש.

התביעה טענה, כי גניבת מכשיר נייד; כרטיסי אשראי ורכוש נוסף מהווה עוגמת נפש לנפגע העבירה.

התביעה ביקשה לתת את הדעת לכך שמדובר בשלושה אירועים שונים בערב אחד ועתרה למתחם ענישה הנע בין 14 ועד 32 חודשי מאסר בפועל.

התביעה טענה, כי מתחם זה הינו נמוך יותר מזה שאליו היא עותרת במקרים דומים, לאור חלקו הנמוך בעבירות, ביחס למעורבים הנוספים.

התביעה הפנתה לתסקירי שירות המבחן למבוגרים, מהם עולה, כי הנאשם אינו מעונין להשתלב במסגרת טיפולית ואינו סבור שהוא זקוק לעזרה כלשהי ואין המלצה שיקומית בענינו, זאת לאחר מספר רב של דחיות על מנת לאפשר לו להשתלב בטיפול, ולכן, אין לחרוג ממתחם העונש ההולם בענינו.

התביעה עתרה למקם את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה לאור היעדר הרשעות קודמות ולאור כך שהנאשם מונמך קוגניטיבית.

התביעה טענה, כי יש לאזן את הענישה הנמוכה אליה עותרת בעיצומים כספיים משמעותיים בדמות קנס ופיצוי משמעותי לנפגעי העבירה וכן מאסר מותנה מרתיע; פסילת רישיון נהיגה לאור השימוש ברכב לעבור עבירה; התחייבות להימנע מעבירה.

ההגנה טענה, כי העבירות נעברו לפני כחמש שנים, והנאשם הורשע, בהתאם לכתב האישום המתוקן, בעבירות של סיוע.

ההגנה טענה, כי חלקו של הנאשם התמצה בכך שהסיע אחרים ושהה קרוב למקומות ההתפרצות ושמר בחוץ.

ההגנה טענה, כי מבלי להקל ראש בחומרת העבירות, הנאשם הודה במיוחס לו כבר בשלב החקירה במשטרה ומסר את שמותיהם של המעורבים האחרים.

ההגנה טענה, כי ענינם של המעורבים האחרים, שני בגירים וקטין, הסתיים לפני זמן רב ודינם נגזר, כך שענינו של הקטין הסתיים בענישה טיפולית ואילו ענינם של הבגירים הסתיים בעונשי מאסר והם נדונו ל-25 ול-17 חודשי מאסר בפועל. על טענה זו, השיבה התביעה, כי מדובר בהסדרים אשר כללו הסכמה לענין העונש, וכי גזר הדין בן 25 חודשים כלל הפעלת מאסר מותנה. בשלב זה, הגישה התביעה את גזרי הדין של המעורבים הנוספים.

ההגנה התייחסה לחוות דעת שהוגשו ע"י וועדת האבחון בענינו של הנאשם וטענה, כי חרף האמור בחוות הדעת השניה, אין להתעלם מחוות הדעת הראשונה.

ההגנה טענה, כי לנאשם נסיבות חיים קשות, ובין היתר, כי אביו, אשר ליווה אותו מרבית חייו, נפטר לפני כשנתיים ולכן כעת הנאשם ממלא את מקומו.

ההגנה הפנתה לתסקיר שירות המבחן למבוגרים, שם הומלץ שלא להטיל על הנאשם מאסר בפועל.

ההגנה הפנתה לסעיף 19 לחוק הסעד וטיפול באנשים עם מוגבלות שכלית התפתחותית וביקשה להשית עליו דרכי טיפול ולנהוג בו במידת הרחמים. על כך, השיבה התביעה, כי הוועדה לא מצאה מוגבלות שכלית.

ההגנה טענה, כי הסעיף רלוונטי גם למי שיש לו ליקוי אבל הוא אחראי למעשיו, ולא מדובר בחריגה ממתחם הענישה כיוון שלא מדובר בהליך ענישתי אלא מדובר בהוראה טיפולית ללא עונש.

ההגנה טענה, כי בענינו של הנאשם, ובשים לב להיעדר הרשעות קודמות, יש להפנות את הנאשם שוב לוועדת האבחון, אשר תתאים תכנית בענינו.

לחילופין, טענה ההגנה, כי יש לחרוג לקולה ממתחם הענישה ולהסתפק בענישה צופה פני עתיד, כיוון שהנאשם אינו יכול לבצע עבודות שירות.

התביעה השיבה, כי ועדת אבחון שקלה את מצבו של הנאשם, ולא הגיעה למסקנות אליהן הגיעה ההגנה, וכי לכל היותר מדובר במוגבלות שכלית קלה.

בדברו האחרון של הנאשם מסר, כי הוא רווק, יש לו אח גדול ממנו אשר הינו מוגבל שכלית, אביו נפטר והוא אינו עובד.

דין והכרעה

העבירות שעבר הנאשם אינן קלות.

עבירות נגד הרכוש הפכו למכת מדינה של ממש ומחיר הנזקים, מתגלגל לפתחו של הציבור, הן בפגיעה כלכלית והן בפגיעה הנפשית ובתחושת הביטחון וההגנה של האזרח.

לרוב, בעבירות של התפרצות, לא ניתן כלל לאתר את העבריין, והקרבת נותר ללא מזור לנזק שנגרם לרכושו ולנפשו.

לא אחת נקבע, כי על בית המשפט להרתיע היחיד והרבים, כך שעבירות אלו יהפכו לבלתי כדאיות, ובכך למגר התופעה.

ראה רע"פ 10551/09 **יורובסקי נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים):

בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם. [ההדגשה אינה במקור].

כן, ראה, רע"פ 398/14 **טל ערג' נ' מדינת ישראל**, (16/03/14), שם נאמר:

מיותר לציין את חומרתם היתרה של העבירות, את הפסול הרב הטמון בהם. עבירות ההתפרצות והגניבה, הפכו, למרבה הצער, לנפוצות במחוזותינו, הן פוגעות ברכושו של הציבור, מערערות קשות את תחושת ביטחונו, ומנפצות לרסיסים את התפיסה לפיה ביתו של אדם הוא מבצרו. בית משפט זה עמד, לא פעם, על כך שחומרתן של העבירות, לצד נפוצותה של התופעה, מצריכות נקיטת יד קשה עם העבריינים.

(ההדגשה אינה במקור).

במקרה דנן, מדובר בחבורה של ארבעה, בהם הנאשם; קטין; ושני בגירים, אשר נסעו לקיבוץ שובל באישון לילה,

במטרה לעבור עבירות.

במקרה דנן, נעברו העבירות לאחר סיכום מוקדם. אף שלנאשם לא יוחסה עבירה של קשירת קשר לפשע, הרי מן הפן העובדתי בכתב האישום עולה אופרציה של ממש - הנאשם שוחח עם שאר המעורבים, והם קבעו לנסוע לקיבוץ, תוך חלוקת תפקידים ברורה ביניהם.

חלקו של הנאשם, היה להישאר ברכב, והוא שימש כתצפיתן, בזמן שהמעורבים האחרים פרצו למספר בתים וגנבו רכוש רב.

הנאשם אף מסר לקצינת המבחן, כי קיבל תשלום בסך 500 ₪ עבור תפקידו באופרציה.

עיון בתסקיר שירות המבחן מלמד, כי הנאשם עבר את העבירות, כאשר הוא נוהג ברכבו שלו, שעה שכלל לא הוציא רישיון נהיגה. (ראו תסקיר מיום 31.08.21 עמ' 2 - "תאמר שיתף שקנה את רכבו למרות שאין ברשותו רישיון נהיגה"). אולם, לא הורשע הנאשם בעבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה.

מטיעוני ההגנה וממוצגי התביעה ת/2 ו-ת/3 עלה, כי נערך הסדר כולל עם המעורבים הנוספים ודינם נגזר בהתאם להסכמות העונשיות בהסדר. הקטין מ.ס. הופנה להליך שיקומי; על עאדל אלסנע נגזרו 20 חודשי מאסר, וכן הפעלת מאסרים מותנים, כך שירצה 25 חודשי מאסר; ועל אחמד אלסנע נגזרו 17 חודשי מאסר.

בשים לב לתכנון שקדם לעבירות; ההתארגנות העבריינית; מידת הפגיעה בערכים המוגנים; ובשים לב לגזרי הדין בענינם של המעורבים האחרים, אשר חלקם היה משמעותי יותר מחלקו של הנאשם, אשר הורשע בעבירות של סיוע להתפרצות; סיוע להסגת גבול; וסיוע לגניבה; לצד הסתייעות ברכב לעבור עבירה, מוצא בית המשפט לקבוע מתחם ענישה הנע בין 10 ועד 20 חודשי מאסר בפועל.

בית המשפט יציין, כי ראוי היה, אילו התביעה היתה נותנת דעתה, במסגרת טיעוניה לעונש, אודות הפגיעה בערכים המוגנים ופוטנציאל הנזק שנגרם מכך שהנאשם נוהג ברכב, כאשר לנאשם כלל אין רישיון נהיגה. לא אחת נאמר, כי כלי רכב שקול לנשק, וכאשר השימוש בו נעשה על ידי מי שאינו מורשה לכך - הסכנה למשתמשי הדרך רבה ומוחשית. אולם, בית המשפט אינו משמש קטגור, ולענין זה, לא ניתן משקל בקביעת מתחם הענישה.

יצוין, כי הנאשם הוצג, על ידי ב"כ הצדדים ועל ידי שירות המבחן, כבעל מוגבלות שכלית קלה.

אלא, שקריאת חוות דעת וועדת האבחון מיום 24.02.19 מציגה תמונה שונה לחלוטין. בחוות הדעת נמסר, כי בוועדה הקודמת שנערכה בענינו של הנאשם, הוא לא ידע לומר את שמו; גילו; מספר האחים; היכן מתגורר ועוד. לאור כך, נקבע שהוא מתפקד ברמת מוגבלות שכלית התפתחותית קלה ולכן אף נמצא שאינו כשיר לעמוד לדין.

עמוד 10

לאחר שצפתה וועדת האבחון בחומר מצולם, מצאה, כי הנאשם מבין בצורה טובה, משיב לשאלות בעברית ובערבית ללא שיבושי היגוי; מתמצא בזמן ובמקום; מבחין בין מותר ואסור; מסר מקומות עבודה בהם עבד טרם מעצרו; קבעה הוועדה, כי שפתו של הנאשם קולחת וברורה, ללא שיבושים, וכי בוועדה הקודמת, הפגין הנאשם חוסר ידע קיצוני ומוגזם במטרה להציג את עצמו חסר ידע.

בסיכום חוות הדעת, אף הדגישה הוועדה, כי הנאשם **אינו** מתפקד ברמת מוגבלות שכלית התפתחותית קלה, ולפיכך, כשיר לעמוד לדין.

מכאן, שאין מקום להקלה מיוחדת בענינו של הנאשם בכל הנוגע לקביעת המתחם. דומה, כי התביעה נקלעה, ככל הנראה עקב טעות, לסתירה מסוימת בטיעוניה לענין זה, כשמחד - טענה בנוגע לכך, שהנאשם לא אובחן, בסופו של דבר, כבעל ליקוי שכלי-התפתחותי, ומאידך טענה, כי עותרת למתחם נמוך יותר בשל מצבו ואם לא היה די בכך, אף התייחסה לכך במסגרת טיעוניה לעונש בתוך המתחם.

אך מכל מקום, המתחם שקבע בית המשפט נמוך אף מעתירת התביעה ולמען הזהירות לוקח בתוכו בחשבון גם את הטענות בדבר נסיבותיו המיוחדות של הנאשם, אף שאלה לא הוכחו כדבעי.

קביעת הענישה במסגרת המתחם

משבסופו של דבר לא אובחן הנאשם כבעל ליקוי שכלי-התפתחותי, אין מקום להחיל בענינו של הנאשם את סעיף 19 לחוק הסעד (טיפול באנשים עם מוגבלות שכלית-התפתחותית), תשכ"ט-1969.

שכן, למעשה, המדובר במי שהוליך שולל את וועדת האבחון, על מנת לחמוק מאימת הדין. התנהלות מניפולטיבית שכזו, מלמדת דווקא על רמה קוגניטיבית גבוהה ותחכום.

יצוין עוד, כי בפתח הערכת שירות המבחן למבוגרים צויין, כי הנאשם לא עבד מעולם. אלא, שבחוות דעת וועדת האבחון צויין "מסר מידע לגבי מקומות עבודה בהם עבד טרם המעצר". כך שגם התיאור שמסר לקצינת המבחן, כי מעולם לא עבד, אינו משקף את המציאות, ונועד אף הוא להציגו כמונמך קוגניטיבית.

גם לגופן של העבירות, התרשמות שירות המבחן היתה, כי הנאשם מטשטש את חלקו ונוטל אחריות חלקית, תוך שמציין, כי "אינו זוכר" את האירועים, ולאחר מכן מציין, כי קיבל תשלום עבור חלקו בעבירות, אך לא ידע שהמעורבים הנוספים מתכוונים לפרוץ לבתים אליהם הגיעו.

הנאשם אף דחה את היד שהושטה לעברו, כאשר חרף מספר רב של דחיות על מנת לשלבו בהליך טיפולי, נמנע, בסופו

של דבר, מלהשתלב באותו הליך.

לזכות הנאשם, יקח בית המשפט בחשבון, כי מדובר במי שזו הסתבכותו הראשונה, ואין אינדיקציה להרשעות נוספות מאז אירועי כתב האישום, אשר נעברו לפני כחמש וחצי שנים.

עוד יקח בית המשפט בחשבון, כי הנאשם שיתף פעולה עוד בשלב חקירתו במשטרה ואף מסר את שמותיהם של המעורבים הנוספים.

בשקלול הגורמים, מוצא בית המשפט לגזור עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם הענישה.

כמובן, יוטלו על הנאשם עיצומים כספיים מסוג קנס ופיצוי לנפגעי העבירה.

לאור הרשעת הנאשם בעבירה של הסתייעות הנאשם ברכב לעבור עבירה וכן לאור כך שהנאשם מסר, כי נהג כאשר אין ברשותו רישיון נהיגה, מוצא בית המשפט להשית פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל תנאי.

סיכום

לאחר שבית המשפט שמע טענות הצדדים; עיין בטיעוני התביעה בכתב; עיין בראיות לעונש; עיין בתסקיר שירות המבחן למבוגרים; עיין בפסיקה, שהובאה מטעם התביעה; ומוצא לגזור על הנאשם את העונשים כדלקמן:

א. 10 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו בתיק זה בלבד, בהתאם לרישומי שב"ס;

ב. 12 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג פשע בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ג. 6 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה מסוג עוון בניגוד לחוק העונשין תשל"ז - 1977, פרק י"א;

ד. 4 חדשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים מיום שחרורו של הנאשם ממאסר, והתנאי - שהנאשם לא יעבור עבירה בניגוד לפקודת התעבורה [נוסח חדש], תשכ"א - 1961, סעיף 43;

ה. קנס בסך ₪ 1,500 או 14 ימי מאסר תמורתו;

ו. פיצוי לנפגעי העבירה, ע.ת. 2; ע.ת. 4; ע.ת. 6 בכתב האישום המתוקן, בסך ₪ 1,500 לכל אחד. התביעה תעביר פרטי נפגע העבירה למזכירות בתוך 14 ימים מהיום;

עמוד 12

ז. הקנס והפיצויים ישולמו ב-6 תשלומים רצופים ושווים החל מיום 15.03.24 וב-15 לכל חודש לאחר מכן.
לא ישולם אחד התשלומים במועד - תועמד היתרה לפירעון מידי.

הנאשם יתייצב לריצוי עונשו כעת.

עותק גזר הדין יועבר לשירות המבחן למבוגרים.

הודעה זכות הערעור.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשפ"ד, 04 ינואר 2024, במעמד הצדדים.